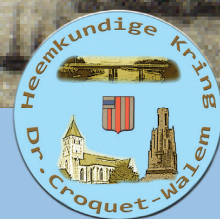

Heemkundige Kring Dr. Croquet - Walem

MAGAZINE 50 - Chateau Koorenhof

Driemaandelijkse uitgave : juli - augustus - september 2018

Colofon

**Dit magazine is een uitgave van
vzw Heemkundige Kring
Dr. Croquet Walem**

**Maatschappelijke zetel:
Kloosterstraat 76
B-2800 Walem**

**www.heemkundewalem.be
info@heemkundewalem.be**

**U kan lid worden door
overschrijving van
10 euro op rekening nr.:
BE23 7512 0773 0691
dan krijgt u de volgende nummers
van ons tijdschrift in uw bus.**

**Redactie en medewerkers
van dit nummer:**

**Hugo Rom
Staf Daems
Karel Caelen
Joan De Coster
Willy Hendrickx
Walter Marivoet
Luacs Van de Leur
Nena Vandeweerd
Tom Van Buggenhout**

**Foto voorblad:
Chateau Koorenhof, het toenma-
lige "Pensionnat de Demoiselles"
in de Lange Zandstraat.**

Onze ereleden

Balzarini Jan-Delwiche J.	Nauwelaerts Eugene
Bellon Bert-Loiselle Martine	Nuyts Dirk
Bergé Jan	Ooghe Bart-Sommen Liesbet
Boterman M.-Bosschaerts S.	Op de Beeck Eddy
Caelen Karel	Peeters Katrien (Apotheek-Walem)
Carpentier Christiane	Peeters-Van Laer (Schrijnwerkerij)
Coeckelbergh Willy	Peeters Henri
Daems Hendrik	Poot Jaak-Janssens Lea
De Belder Karel	Rahier Rombaut
De Greve Frans	Resseler Alex
De Groef Gerard	Resseler Willy
De Laet Pieter	Rom Hugo
De Ridder Hilde	Rijmenams Frans
De Vos Marie-José	Steensels Danny-Van Malderen Sabine
De Waerhert Paula,	Vaes Karel
De Win-Van Reeth	Van Buggenhout-Huysmans Flor
Dox-Vercammen	Van Buggenhout Tom-Veys Ann
Duquene S.-Van Buggenhout C.	Van Damme Gerard-Loiselle Monique
Gijsemans Jan	Van de brul Dirk (Bouwwerken),
Gilon Els (Haarstudio Ellix)	Van Genechten Gaby
Groep Gilon BVBA	Van Lint Jean-Van den Heuvel Inge
Honsia Clara	Van Look Juliette
Janssens Pieter	Van Malderen Stefaan
Laurens André	Vandamme Ricardo
Liekens Jo	Vander Kuylen Bart (Dierenarts)
Maes Bob-Van Buggenhout Agnes	Vansant Elza
Mariën Maria	Verbeeck Casimir
Marivoet Chantal	Verbeeck Ludo
Marivoet Martin	Verbiest Eric,
Marivoet Walter-van Berckelaer Liz	Vercammen Fons (AXA Bank)
Merckx Eddy-Tanghe Annabel	Wouters Gerald (Aannemer)
Michiels Frank	
Morrens Paul	

EDITORIAAL

“Ergens gesneuveld in de eerste wereldoorlog”

Dat was het antwoord dat Laurent Olivier kreeg van zijn moeder. Hij was begonnen met zijn familiegeschiedenis bij elkaar te zoeken. Over zijn grootoom -Arthur Stilman- was in de familie weinig geweten, behalve dan dat hij gesneuveld was in de eerste wereldoorlog.

Via het “War dead register” op internet kwam Laurent er achter dat zijn grootoom gesneuveld was in Walem. Een verdere zoektocht op het internet bracht hem uiteindelijk op de site van de heemkundige kring, waar staat aangegeven dat Arthur Stilman een gedenkplaat heeft in het Memoriaal op het fort van Walem.

Laurent nam contact met ons op, met de vraag of we meer informatie hadden. Hij was verrast om te zien dat wij een foto hadden van Arthur. In de familie waren geen foto's van Arthur overgebleven. Die foto hadden wij gevonden in het militair dossier van Arthur dat bewaard werd in de archieven van het leger in Evere.

Arthur Stilman sneuvelde op 2 oktober 1914. Op dat ogenblik was het fort al gevallen en vormde de Nete de frontlinie. Arthur werd gedood bij die gevechten. Hij werd begraven in de buurt van Walem brug.

In 1915 werd hij opgegraven door het team van Hendrik Haesen en hij werd herbegraven op het kerkhof van Lier.

Met Open Monumentendag bracht Laurent samen met zijn echtgenote en dochter een bezoek aan het fort van Walem en aan het kerkhof in Lier.

Hij poseerde voor ons bij de gedenkplaat van zijn grootoom. Opvallend was de gelijkenis tussen Laurent en de foto van Arthur uit het begin van de 20ste eeuw.

Stilmant Arthur, gesneuveld tijdens de verdediging van de brug van Walem in 1914.

Het bezoek van de familie Olivier en de uitgesproken waardering voor het werk dat we doen, deed ons veel plezier. Het zijn voor dit soort herinneringen dat het Memoriaal werd ingericht.

Ondertussen leest u het vijftigste nummer van ons tijdschrift, we hadden er een feestnummer kunnen van maken maar we behouden ons tot de gewone aanpak. Een eerste artikel behandelt Maurice Butaye die in “Chateau Koorenhof” een pensionaat voor juffrouwen inrichtte.

We lezen verder in de costuimen van Walem en vinden daar welke misdrijven men kon begaan en wat de strafmaat daarvoor was. In de krant van 1938 lezen we dat Dr. Coen heel wat verkeersslachtoffers heeft moeten verzorgen, en gelukkig vielen er bij de schietpartijen geen andere gekwetsten.

“Uit de muil van de dood” is een transcriptie van een krantenartikel dat in een Nederlandse krant verscheen, dat ons een inzicht geeft over de gebeurtenissen van 29 september 1914, een rampzalige dag voor fort van Walem.

Tenslotte staan we stil bij de grafzerk van Gustaaf Van Hoey op het kerkhof van Walem

Veel leesplezier met dit jubileumnummer !

Maurice Butaye en

Maurice Butaye richtte in 1892 te Walem een handelsinstituut op. Dit gebouw was gevestigd in het gebouw van de zaal Terpschicore en in een aangrenzend pand. Toen had hij ook al het Korenhof in gebruik als "pensionnat" voor de jongens uit zijn instituut. In 1904 gooide hij het samen met zijn vrouw over een andere boeg en startten ze er met een pensionaat voor juffrouwen. Wie de opeenvolgende eigenaars en bewoners waren van het Korenhof is ook voor de huidige bewoners nog een goed bewaard geheim, maar dank zij hun hulp zijn wij toch weer wat wijzer geworden in deze materie.

"Institut Commercial " Het handelsinstituut voor de jongens van de betere burgerij uit de wijde omgeving

Maurice Corneel Butaye werd geboren te West-Vleteren (West-Vlaanderen) op 17 november 1863

Hij stond ingeschreven in het bevolkingsregister van Walem als zoon van Butaye Charles en Demey Marie met beroep: leraar - kostschoolhouder.

Hij huwde voor de eerste maal omstreeks 1883 met Gyselinck Maria Eugenia, geboren te Ieper op 12 januari 1874.

Zij hadden samen een dochter Margaretha Maria Estella, geboren te Antwerpen op 24 september 1892

Hij scheidde van haar en hij

De enige foto die we konden vinden van Maurice Butaye.

Coussaert Marie Eugenie, de tweede echtgenote van Maurice

Chateau Koorenhof

huwde opnieuw met Coussaert Marie Eugenie op 17 maart 1897.

Ze woonden te Antwerpen, en daar werd hun dochter Martha Maria Josephina geboren op 7 april 1898.

Op 6 augustus 1898 verhuisde dit gezin van Antwerpen naar Walem, waar een half jaar later hun zoon Maurice Maurice Adolf Leo geboren werd op 21 februari 1900. Vanaf 1901 huurde hij het Korenhof in de Lange Zandstraat.

Maurice Butaye richtte in 1892 te Walem een handelsinstituut op. Dit gebouw was gevestigd in het gebouw van de zaal Terpschicore en in een aangrenzend pand.

Deze onderwijsinstelling had geen plaatselijk maar vooral een elitair karakter. Ze werd hoofdzakelijk bezocht door jongeren van de betere burgerij uit de wijde omgeving. Naast deze gebouwen had het instituut ook het Koorenhof in gebruik als 'pensionnat'

Het Pensionnat Commercial was, zoals men in de prospectus kan lezen, duidelijk alleen voor jongens.

Wat er ook vermeld wordt is dat Walem in de gezondste plaats van België ligt ...

Marghareta en Martha Butaye in de danses

Bij de 'voorwaarden van aanneming' werden er kortingen gegeven voor *broeders* : "Twee broeders

Uit de postkaarten, specifiek voor het instituut gedrukt, blijkt dat het enkel door een mannelijk publiek werd bezocht.

genieten een korting van 75 frs., en drij enen van 100 frs." De kostprijs van 400 frs per jaar van 8 tot 12 jaar en 450 à 500 frs van 12 tot 18 jaar was een heel bedrag voor die tijd. "Mits 35 fr. per jaar en per kind gelast men zich met het wasschen, strijken en kousen stoppen."

De aangeworven 'professors' moesten de kinderen een stevig onderricht en een goede opvoeding verschaffen. Het programma was dan ook niet min. Er stonden maar liefst 6 verschillende talen op de lesrooster : "Fransch, Vlaamsch, Duitsch, Engelsch, Spaansch en Italiaansch."

Vanaf 1904 was het Koorenhof een "Pensionnat de Demoiselles"

Als Meneer en Mevrouw Butaye in 1904 het over een andere boeg gooiden en hun Pensionnat Commercial omdoopten tot een "Pensionnat de Demoiselles", was dit ook duidelijk te zien op de toen gedrukte postkaarten.

Na de oorlog van 1914-1918 werder de activiteiten van Butaye niet hervat. Het domein van het Koorenhof, dat voordien al eigendom was van de zusters van Barmartigheid maar door hen werd verhuurd aan het echtpaar Butaye, werd van dan af recreatiegebied voor kostgangers van het pensionaat in de Konng Albertstraat,

Het koorenhof is vanaf dan gekend onder de naam "Maison de Campagne du Pensionnat des Soeurs"

Op het einde van de 1e Wereldoorlog stopte Meneer Butaye met het onderwijs, en in 1919 verhuizden

ze naar de Brusselse steenweg 53 in Aalst.

Nadien werd hij opgenomen in het "zottengesticht" Sint Cammilus te Mortsel waar hij overleed op 11 september 1920.

De geschiedenis van kasteel het Korenhof

In het boek: "Over de abdij Roosendaal en het leven van de Heilige Ida" van Pastoor Janssen (die in Walem pastoor was van 1865 tot 1885), staat geschreven dat het kasteel gebouwd werd rond 1780 door Francois Emanuel De Backer, rentmeester van de abdissen van de abdij Roosendaal.

Het volgende spoor van het Korenhof is terug te vinden op een kaart uit 1841 in de Atlas der Buurtwegen.

Dan zien we in de volkstelling van 1870-1880 van de gemeente Walem, dat het kasteel het buitverblijf was van de weduwe de Meester Nathalie, die er verbleef met haar kinderen. Hun vaste verblijfplaats hadden ze in de Bruul te Mechelen.

Nadien schenkt haar zoon Hippolyte, die het waarschijnlijk efde van zijn moeder, het in zijn testament aan Baron de Limnander.

En vanaf dan hebben we dankzij de verkoopaktes, die in het bezit zijn van de huidige eigenaars, een duidelijk beeld van wat volgde.

*Het Korenhof als Maison de Campagne.
In die tijd zag de Lange Zandstraat er enigzins anders uit dan vandaag.*

CHATEAU DU "HOORENHOF", A WÆLHEM
(près de Malines)
à un quart d'heure de la station de Waverloot-Catharine

NOUVEAU

Pensionnat Commercial
POUR

JEUNES GENS

SOUS LA DIRECTION DE

M^{ce} Butaye

à

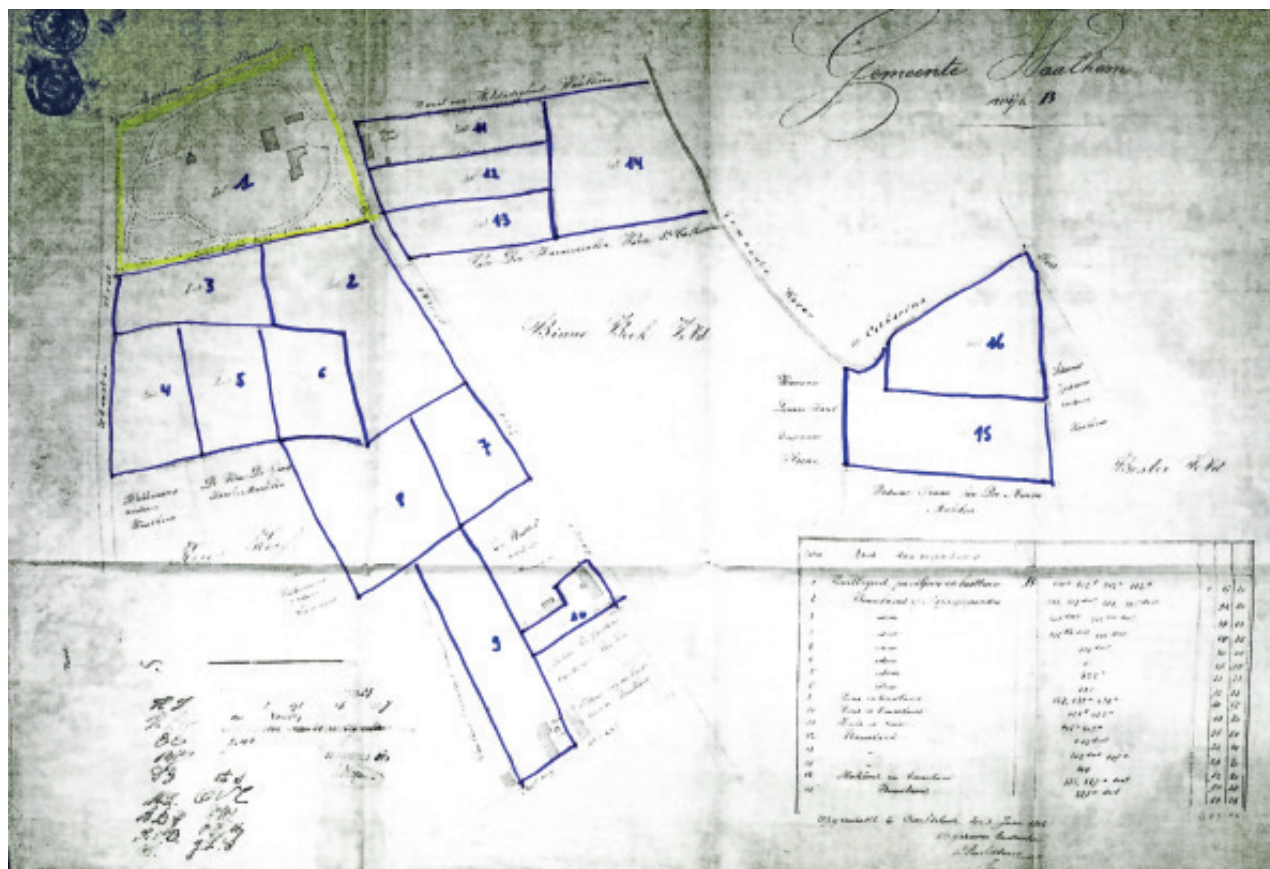
WÆLHEM lez Malines

²⁰ Les livres qui ont été vendus, sont partagés avec moi à la première Communion, par le ministère du diacre de la paroisse.

Le Directeur,
M. HUTAYE

In de akte van notaris Victor VAN DAEL uit Antwerpen is, dat in de herberg van Victor Van Noyen, gelegen onder Rumst, tegen de steenweg van Antwerpen naar Mechelen een openbare verkoop was op vrijdag 13 en vrijdag 20 Juni 1902 van de goederen van "den Weledelen Heer Theodore Hubert Marie Ghislain Baron Limnander de Nieuwenhove, grondeigenaar, zonder beroep, wonende en gehuisvest te Antwerpen, Sanderusstraat nummer 17".

Er werd een verkoop gedaan van maar liefst 16 verschillende loten, waaronder "Het Korenhof". De andere loten waren allemaal gelegen in de onmiddellijke omgeving van het kasteel.

De kaart met de 16 verschillende loten die verkocht werden door Baron Limnander de Nieuwenhove en opgesteld door landmeter Van Rossum uit Aartselaar.

Koop één werd als volgt beschreven: "Een buitengoed genaamd 'Het Korenhof' omringd met hagen en beplant met menigvuldige bomen en houtgewassen, begrijpende het kasteel, drij keukens, wijn, provisie en bierkelder, gang, gelijkvloers corridor, twee kamers & kabinet; op de verdieping drij schoone kamers, vier mansarde en zolder; verders warande, paardenstal, badzaal, remisie, bakoven, paviljoen, gronden en verdere aanhorigheden, bekend ten Kadaster wijk B nummers 411a, 412b, 412e, 412d groot een hectare zeven en vijftig aren twintig centiairen, palende noord de Kloosterstraat, oost Mijnheer Pirard Brussel, Zuid de Lange Zandstraat ens West koopen twee en drij."

De kopen 2, 3, 4, 5, 8, 12, 13, 14, 15 en 16 waren beschreven als bouwland, en de kopen 6 en 7 waren beschreven als bouwgrond. De kopen 9, 10 en 11 bestonden telkens uit een "handwerkersstede met grond, hof en bouwland".

Wat we in deze akte ook kunnen lezen onder de hoofding "Bewijs van eigendom", is dat Baron Limnander de Nieuwenhove in het bezit gekomen was van al deze eigendommen door erfenis van het door Hypolyte de Meester "... eigenhandig testament gedagteekend acht en twintig Mei achtienhonderd acht en tachtig, leest behoorlijk geregistreerd en nedergelegd tusschen de minuten van den notaris Delvaux te Mechelen,..."

Verder is er in de akte een beschrijving van de "Rechten en dienstbaarheden", waarin beschreven welke loten er een "wegenis" hebben over de grond van een aanpalend perceel, zoals: "Koop zestien heeft wegenis over Koop vijftien met kar en peerd ter breedte van drij meters. Al deze wegenissen zullen altoos moeten blijven bestaan."

In het proces verbaal van de toewijzing staat geschreven dat op de eerste koopdag vrijdag 13 Juni, "na vele en lange roepen en opbiedingen" koop 1, zijnde het Korenhof voorlopig was toegewezen voor "elf

De oudste kaart waarop het Korenhof is terug te vinden in de Atlas der Buurtwegen uit 1841.

akte genoemd als "Leliëndael". Zij verkopen dit aan aan de toenmalige bewoners : Madame Geneviève Henriette Valentine Marie Poot Boudier en haar echtgenoot Maurice Alexandre Tony Modeste Octave Pouppiez de Kettenis voor de prijs van 21 000 Frank.

Na verschillende jaren leegstand werd het in 1974 aangekocht door Joan De Coster en zijn echtgenote Anne Guyot Lalignant. Het kasteel was toen volledig vervallen. Na een grondige renovatie namen ze er in 1977 hun intrek.

Historiek van de eigenaars van het Korenhof

Rond 1780 gebouwd als rentmeesterswoning door Francois Emanuel De Backer die rentmeester was voor de abdissen in het klooster van Roosendaal.

1870: tweede verblijfplaats van Nathalie de Meester, weduwe van de Meester Louis, die er verbleef met haar kinderen Joseph en Hippolyte. Hippolyte is ongehuwd en kinderloos overleden te Walem in 1888.

1888: ingevolge het testament van de Meester Hippolyte werd het goed eigendom van Baron Theodore Limnander de Nieuwenhove uit Antwerpen.

1902: Verkocht bij openbare verkoop aan de Zusters van de Heilige Barmhartigheid te Mechelen.

1914: verkocht aan Geneviève Poot Boudier , echtgenoot van Maurice Pouppiez de Kettenis, als herbelegging van eigen gelden.

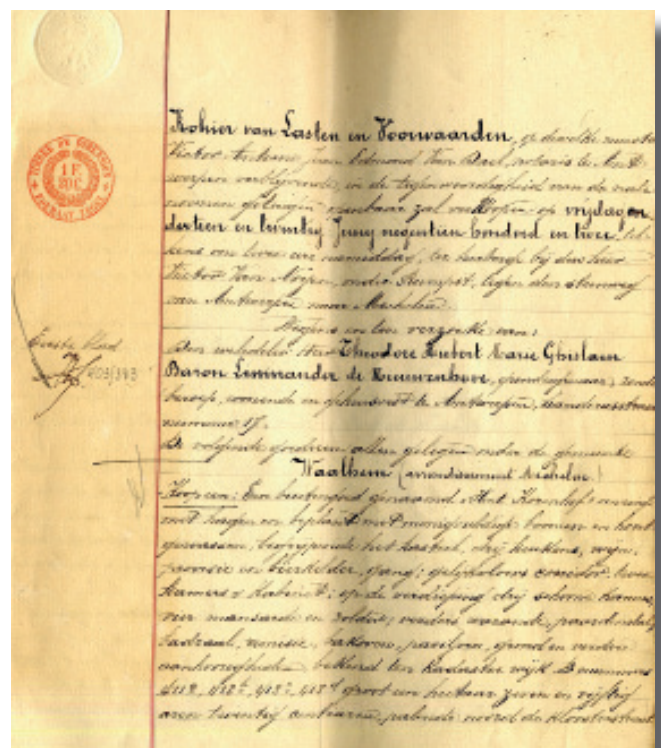
1974: aangekocht van de erfgenamen Pouppiez de Kettenis door Joan De Coster en echtgenote Anne Guyot Lalignant.

duizend franken" aan Josephus Hellemans, zonder beroep en wonende te Aartselaar, "welke daarop stelt twee honderd verdieren".

Op vrijdag 20 juni 1902 is dan "de eindelijke toewijzing van de inkoopgestelde goederen". We lezen hier dat er nog een zevental personen zijn die op lot 1 'verdieren pikken'. Het uiteindelijke en hoogste bod op het Korenhof, voor de som van "elf duizend franken en twaalfhonderd verdieren" is dan voor de Heer de Keyser Leopold, aannemer wonende en gehuisvest te Mechelen.

Na de toewijzing verklaart hij dat hij gekocht heeft namens en voor rekening van 9 juffouwen zonder beroep, allen kloosterzusters wonende en gehuisvest te Mechelen in de Drapstraat nummer 8. "... en die verklaart dezen aankoop gedaan te hebben ten hunnen algemeenen profijt hun leven lang en ten profijte van de langstlevende van hun na het afsterven der acht eerststervenden."

Er is dan ook nog een akte van 11 Juli 1902 waarin de 9 kloosterzusters met hun namen staan vermeld en die bij de notaris zijn verschenen met de volmacht die zij hadden gegeven aan mijnheer De Keyser. In een andere akte van notaris van Melckebeke op datum van 30 Juli 1914 lezen we dat 7 kloosterzusters (2 zijn er dan reeds overleden) het Korenhof terug verkopen. De eigendom werd in de

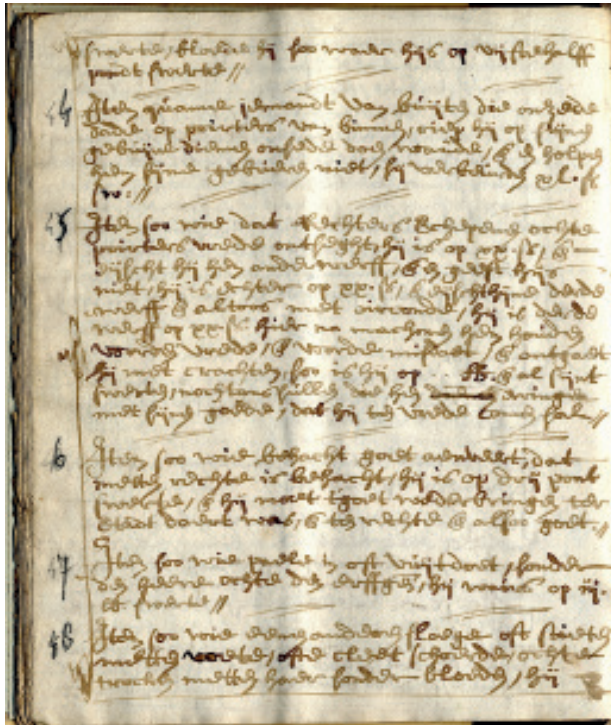

De verkoopakte van notaris Van Dael uit 1902

wm & jdc

De costuimen van

In dit deel van de costuimen zien we niet alleen dat men zijn eigendommen, waaronder grond met bijbehorende zaken zoals planten, dieren, bomen en al wat er stond bij dag en nacht moest beschermen. Maar ook dat het erfenisrecht in die tijd blijkbaar eenvoudiger was dan nu.

42. Vervolgens, wie iemand anders uitdaagt, zal 40 Zwarte Schellingen moeten betalen.

43. Vervolgens, wanneer iemand van buiten de Vrijheid een inwoner van de Vrijheid van Waleme uitdaagt, zal vijf en een halve Zwarte Ponden moeten betalen. Vervolgens, wanneer een vreemde een poorter met de vuist slaat of stampet met zijn voeten, hem aan zijn haar trok, zijn kleed liet scheuren of met een stok of een poot sloeg of iets over hem uitgiet, maar deze poorter er niet van bloedt, krijgt de vreemde een boete van drie Zwarte Ponden. Wanneer de poorter wel bloedt, is de boete vijf en een halve Zwarte Ponden.

44. Vervolgens, wanneer iemand van buiten een onzedelijke daad wil plegen tegenover een poorter en deze riep om hulp en werd daardoor niet aangevallen, dan krijgt de vreemde een boete van 40 Zwarte Schellingen.

45. Vervolgens, wie een rechter, schepen of poorter vrede afwijst, moet 20 Schellingen betalen.

Wanneer hij het na een tweede eis afwijst, moet hij terug 20 Schellingen betalen. Wanneer hij het na een derde eis afwijst, moet hij een derde keer 20 Schellingen betalen. Hierna mag men hem ook gevangen nemen voor het afwijzen van de vrede en het begaan van de misdaad en indien hij met geweld wil ontsnappen, moet hij ... Ponden en al zijn zwaarden. Ze zullen hem dwingen de vrede te aanvaarden aan de hand van inbeslagname van zijn goederen.

46. Vervolgens, wie een goed aanneemt dat door de rechtspraak geconfisqueerd moest worden, moet drie Zwarte Ponden en moet het goed terugbrengen naar de stad waar het van kwam.

47. Vervolgens, wie palen (= grenspalen) bijsteekt of weghaalt zonder toestemming van de heer of erfgenaam, moet drie Zwarte Ponden betalen.

48. Vervolgens, wie een ander slaagt of stampet, zijn kleren scheurt of aan zijn haar trok zonder dat de ander bloedt, moet vijf Schellingen. Wanneer het slachtoffer valt door de slagen of omgetrokken wordt, moet de dader acht en een halve Schellingen en indien het slachtoffer bloedt, moet hij 10 Schellingen en al zijn zwaarden.

49. Vervolgens, wie en ander met een poot slaat zonder dat die bloedt, moet vijf schellingen. Indien hij bloedt moet de dader 10 Schellingen. Indien hij hem op de grond slaat moet hij acht en een halve Schellingen. Wanneer de dader iemand vernederend begint, moet hij twee Schellingen en al zijn zwaarden.

50. Vervolgens, wie graaft of uitsteekt op het erf van een ander, moet drie Zwarte Schellingen en de gedane schade vergoeden.

51. Vervolgens, wie binnen de vrijheid van Waleme

1: De pond was meer waard dan de schelling. Vreemde lieden werden steeds zwaarder gestraft dan de poorters zelf. Dit was het hele punt van het poorterschap: de inwoners van een stad of geprivilegieerd gebied (zoals Waleme) genoten van een heel aantal rechten en zekerheden 2: Een typische vorm van beledigingen in deze periode. 3: Het om hulp roepen was een belangrijk signaal in de late middeleeuwen. Het toonde immers dat iemand de aanval niet gezocht of uitgelokt had. Het gebrek van de hulpkreet kon zelfs worden aangewend als argument dat de dader niet gestraft hoefde te worden. 4: Vrede was een pakt dat werd gesloten om bloedwraak tegen te gaan. De betrokken partijen in een conflict kwamen dan overeen om elkaar niet meer te bevechten en wanneer iemand deze vrede overtrad, kreeg die een (zwarte) boete.

Waelhem anno 1602 (4)

graaft, grond uitsteekt, palen plant of leeft naast zijn grondgebied of contreien en de heer van het terrein hem aanklaagt en dit met een oorkonde kan aantonen, wordt door de landheer berechtigd. Wie ditzelfde in braakland doet, moet vijf en een halve Zwarte Ponden betalen en de gedane schade vergoeden zoals de Vrijheid het voorschrijft. Maar als hij een buur om toestemming heeft gevraagd en deze het hem niet verboden heeft, mag hij er blijven wonen zo lang dat de buur het toelaat, zonder een overtreding te begaan en zonder de verbeuren aan de heer.

52. Vervolgens, iemand die de dieren van een ander schade toebrengt die beschut waren of een herder onderweg zijn dieren afneemt, moet tien Zwarte Schellingen betalen en moet de herder zijn dieren terugbrengen.

53. Vervolgens, wie overdag steelt uit iemands tuin, moet 10 Schellingen. Indien het 's nachts gebeurt moet hij 20 Schellingen. Hij moet ook steeds de gedane schade vereffenen.

54. Vervolgens, wie de boom van een ander overdag afzaagt (zonder toestemming), moet vijf Schellingen betalen. Indien dit 's nachts gebeurt moet hij 10 Schellingen betalen. Verder moet hij de gedane schade terugbetalen.

Vervolgens, voor alle schade aan lijf en lede die hierboven niet beschreven zijn, moet de dader één penning betalen. Het recht zal bij de heer vallen en de schepenen mogen de boete van één penning van een poorter verminderen of vermeerderen naar het recht van de vrijheid met de raad van de drossaard en de goedkeuring van de bevolking.

55. Vervolgens, alle keuren die er binnen de Vrijheid van Walem reeds bestonden en hier niet beschreven staan, zullen behouden worden zoals ze tot nu toe waren. Wanneer de schepenen met een groep poorters raad zoeken bij de drossaard, mogen ze de boeten vermeerderen en verminderen naar het recht van de Vrijheid.

56. Vervolgens, met raad van de drossaard mogen de schepenen met goedkeuring van de bevol-

king keuren opstellen, ordineren en ongedaan maken op zichzelf, zo vaak als het nodig is binnen de Vrijheid van Walem en over alles dat de Vrijheid van Walem betreft, zonder dat de heer zich hiermee mag moeien.

57. Vervolgens, wanneer de Vrijheid van Walem één van haar zaken niet kan volbrengen, mogen de schepenen met goedkeuring van de poorters en de raad en hulp van de drossaard zelf deze zaken oplossen om de situatie te verbeteren zonder hierbij de heer zijn recht te overtreden.

58. Vervolgens, wanneer een poorter een punt van het recht van de Vrijheid wordt ontzegd door de schepenen, dan zou de drossaard de schepenen kunnen afzetten, tot hij hen weer in hun recht hersteld.

59. Vervolgens, goederen die een vader en moeder niet verschuldigd zijn, zullen naar de kinderen gaan bij overlijden.

60. Vervolgens, erfenissen die kinderen van de vader en moeder erven blijven onveranderd in de Vrijheid van Walem en broers zullen twee derde krijgen en zussen één derde.

61. Vervolgens, als er iets zou gebeuren dat hier niet beschreven is, zal men dit moeten oplossen naar het recht van een beslissing die hier geschreven staat die er het meeste op lijkt.

62. Vervolgens, wie misdadig is tegenover een ander en kwetsuren aanbrengt of iets anders doet, zal dit goed moeten maken met wat de schepenen als redelijk beoordelen dat hij moet doen, op basis van een kwetsuur aanbrengen als misdaad, met doodslag als uitzondering. En wanneer een partij in het conflict geen verzoening wil bieden of aannemen, zou door de drossaard – met raad van de schepenen – in gevangenschap mogen worden gehouden en een inbeslagname van zijn goederen opgelegd krijgen.

63. Vervolgens, iedere vreemdeling zal zich binnen de drie dagen moeten aangeven, wat zijn zaken ook zijn, zodat de schepenen hiervan op de hoogte zijn.

 wh & nvdw

5: In deze woorden wordt zeer mooi weerspiegeld hoe de schepenen bovenal een representatieorgaan moesten zijn voor de poorters. Natuurlijk representeerden ze slechts een klein gedeelte van de stadsbevolking – vrouwen, armen, vreemdelingen en andere groepen werden niet gepresenteerd, of toch niet

rechtsreeks. Raymond Van Uytven noemt de laatmiddeleeuwse samenleving daarom een oligarchie, oftewel 'een beleid door een kleine groep geprivilegieerden' (letterlijk, aangezien de poorters van deze privileges konden genieten).

6: Keure = wet

1938 : 80 jaar geleden

De luchtvaartpionier en playboy Howard Hughes voltooit in een Lockheed Super Electra een vlucht rond de wereld in drie dagen en 19 uur, vier uur sneller dan het vorige record.

Het Verdrag van München wordt gesloten: Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk stemmen in met de Duitse acties in Tsjecho-Slowakije in ruil voor Hitlers belofte dat het daarmee afgelopen zou zijn met de Duitse drang tot gebiedsuitbreiding. De "Kristall nacht": in een door de NSDAP georganiseerde pogrom worden in Duitsland 267 synagogen in brand gestoken, 7500 winkels en bedrijven van joden vernield, 1000 joodse mannen en jongens gearresteerd en 92 joden vermoord.

De Nederlands-Limburgse stad Sittard haalt het wereldnieuws als op zondagmorgen twee circusleeuwen uit hun kooi ontsnappen. De een wandelt over het overvolle marktplein, en de ander gaat de ook al overvolle Sint-Michielskerk binnen, waar de hoogmis wordt opgedragen op het feest van de stadspatrones Rosa van Lima. Hij ijsbeert heen en weer op het priesterkoor, terwijl de parochianen zich niet durven verroeren. Oppassers weten beide dieren te vangen zonder dat iemand een schram heeft opgelopen.

En in België wordt het Belgisch Vakverbond, voorloper van het ABVV, opgericht. De jonge socialist Paul-Henri Spaak wordt premier van België. Een er is een aardbeving bij Zulzeke met een sterkte van 5,6 op de schaal van Richter en op een diepte van 19 kilometer.

En in Walem... de botsingen, toneel ;solo slim en een brutale veldwachter:

12 januari.

Botsing te Walem

Tusschen auto en luxe auto

Dinsdagvoormiddag deed zich te Walem een botsing voor tussen een autobus en een heerenrijtuig op de Nethebrug.

Uit Antwerpen kwam een autobus, de "Expres" gereden, gevoerd door Frans Teugels, uit Borsbeek, terwijl uit tegenovergestelde richting de luxe-auto van den heer Loubaix uit Watermaal naderde .

In den auto had plaats genomen, de dames Bertha Illena en Alice Dimpnaere, beiden uit Antwerpen en Irma Villabel uit Parijs.

In het midden van der brug raakten beide voertuigen elkaar en een gedeelte der leuning werd ingerukt. Gelukkig waren de kwetsuren die de drie dames opliepen bij de botsing niet ernstig en konden zij, na een verzorging van Dr. Coen, huiswaarts keeren. Veldwachter Aerts stelde een onderzoek in.

07 februari

Ernstige autobotsing te Mechelen

Zaterdag namiddag keerde de heer Oscar Hugo, secretaris van de Mechelse Racing Club terug per auto van Walem naar Mechelen, langs den Antwerpschen steenweg. Ter hoogte van de velodroom moest hij stilhouden om een andere band op te leggen.

Een voorbijganger stak een handje toe, toen plots een zware vrachtauto geladen met mosselen uit tegenovergestelde richting kwam aangereden.

Plots beukte de camion met geweld op den stilstaanden auto met het gevolg dat beide herstellende tegen den grond werden geslingerd.

Een honderdtal meter verder stopte de camion.

Een voorbijrijdende autovoerder laadde de gekwetsten op en bracht ze bij Dr. Coen te Walem binnen.

Deze gaf bevel ze bij hoogdringendheid naar de St.Elisabethkliniek te Mechelen over te brengen, alwaar werd vastgesteld dat de heer Hugo zware verwondingen had opgelopen, aan het achterhoofd, den rug en den linkerschouder, welke gebroken was.

Hij moest dan ook onmiddellijk eene heilkundige bewerking ondergaan.

Zijn toestand schijnt bevredigend.

Zijn gezelschap is blijkbaar niet erg gekwetst, doch daar hij klaagt van inwendige pijnen, heeft men het geraadzaam geoordeeld eene radiographie te laten maken.

De rijkswacht stelde een onderzoek in.

06 maart

Toneelnieuws

De bom barst

in onze dagbladen

En 't zal klaar zijn. Wat? Wat? Wat?

Op Zondagen 13 en 20 maart, telkens ten 6 ure zeer stipt, in de zaal "Valentino", de splinternieuwe operette: " Het schoothondje van Mevrouw Pips "

Wat is het?

Een overweldigend lachsucces, aangepast bij de sociale wantoestanden van den modernen tijd.

Eenvoudig, doch prachtig werk, van den Kempische schrijvers.

Roerend schoon!

Ge kent den toneelkring " Concordia " Walem, er wordt borg gestaan voor een puiken avond.

Na de opbouw van het stuk te Geel, eerste opvoering in 't Vlaamsche land.

Dus houdt een der dagen vrij en komt zien!

18 mei

Revolverschoten in de nacht te Walem

Bij een huiselijken twist

Veldwachter P. A., 34 jaar oud, te Walem kwam 's nachts thuis. Twist ontstond tot de vrouw met haar 12 jarig kind de woning ontluchtte.

Toen zij later wou terugkeeren loste de veldwachter drie revolverschoten door 't venster der slaapkamer. Toen de vrouw het waagde later binnen te dringen vond ze haar man slapend in een zetel de revolver in de hand.

De gendarmen werden verwittigd en toen deze toekwamen sloot hij zich in de slaapkamer op met een kind van enkele maanden.

De man werd opgeleid en het parket stapte af.

23 mei

Een brutale veldwachter te Walem

Hij wordt uit zijn ambt ontzet

De veldwachter van Walem had onlangs drie schoten gelost op zijn vrouw, toen deze aan het venster hunner woning stond.

Ondervraagd verklaarde de man dat hij het geenszins op het leven zijner vrouw gemunt had, maar dat het gebeurde het gevolg was geweest van een huishoudelijke twist.

Ten aanzien van de brutaliteit van den veldwachter werd hij uit zijn ambt geschorst.

28 juli

Gemeente Walem

Plaats van veldwachter te begeven.

Ouderdam: ten minste 25 jaar en ten hoogste 40 jaar op den dag de benoeming. (De Wet van 3-8-1919).

De kandidaten zullen aan een lichamelijke onderzoek onderworpen worden en een bekwaamheidsexamen moeten afleggen . Wettelijke wedde.

Aanvragen in te zenden aan den heer burgemeester der gemeente voor 4 Augustus 1938

5 november

Uit Walem

Solo-slim gespeeld door Karel Van Reedt met 13 schuppen door het aas.

Medespelers: J; Carpentier, F. Guldentops, C. De Koninck, in 't Café "De Wachtzaal" Koning Albertstraat bij Helena Goedhuis.

*Rechts ziet men de Wachtzaal voor de tram.
Als er klanten zaten werd er een vlag uitgestoken om de tram te laten stoppen.*

"Uit den muil

28 september 1914, 15 uur. Vanuit Hofstade wordt een massa 305 mortier granaten op het fort van Walem afgevuurd. Het fort daverd op zijn grondvesten. De daaropvolgende nacht blijft het even stil, maar niet voor lang. Op 29 september om 9 uur 's morgens begint de moordende granaatregen opnieuw. Het gedonder houdt aan, tot om half twee in de namiddag een poederkamer wordt getroffen. Die ontploffing eist een hoge tol: negen soldaten worden verkoold, en een 60-tal is zwaar verband. Een korte adempauze in het vuren maakt tijd om de gewonde soldaten af te voeren.

Wij geven u hier de tekst zoals verschenen in "Het Nieuws van den dag voor Nederlandsch Indië" van 20 Februari 1915

Ik had een Belgisch artillerist hier zien aankomen als een ... laat ik de vergelijking mogen gebruiken ... maskerade-man. Zijn hoofd was dik met watten omwonden: alleen voor oogen, neus, mond en ooren waren gaten gelaten.

En zoo kwam hij de grens over, gesteund door twee vrouwen, zijn eigen vrouw en een familielid, vluchtend, hij, de gewonde, afgekeurde soldaat, voor de Duitschers, die zijn dorp naderden.

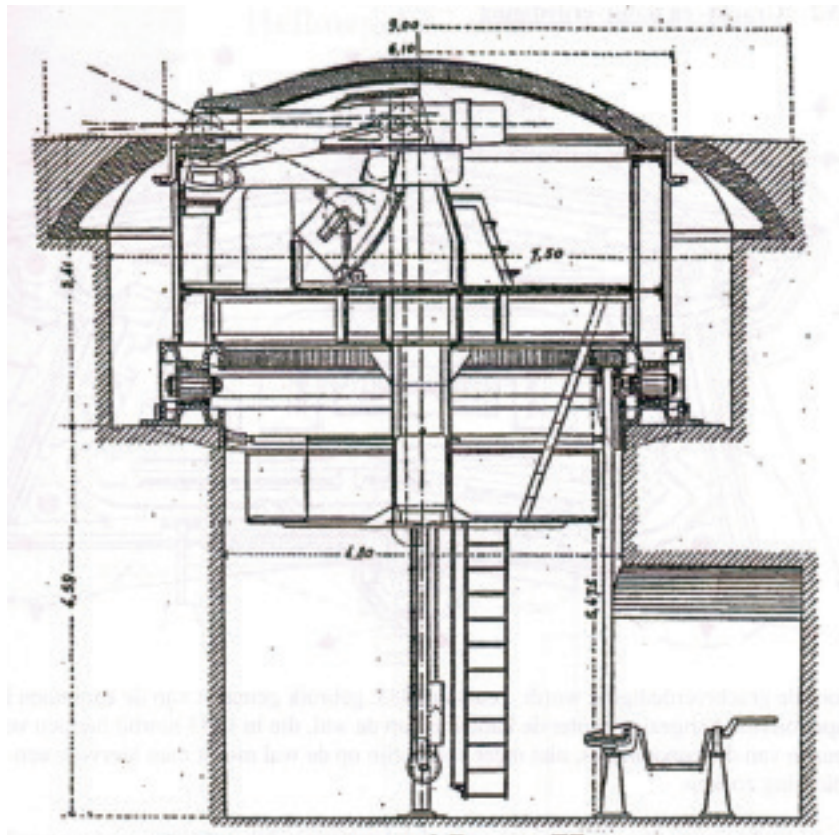
Dat gebeurde al in October... zoo lang hij niet genezen was, wilde ik hem niet ondervragen. Gisteren zat hij bij me, zijn gelaat nog vuurrood en glanzend, "van 't nieuwe vel", zooals hij zei, want zijn wezen was vreeselijk verbrand geweest.

En nu vertelde hij me zijn lotgevalen. Hij had in 't fort Waelhem gediend.

"Zoo'n fortkoepel" begon hij. "heeft drie verdiepingen. In de bovenste verdieping zijn er zes mannen, die de kanonnen laden en aftrekken. Een "chef de pièce", een wachtmeester, ziet toe of het laden goed geschiedt en beveelt "vuur!" Dat bevel ontvangt hij zelf van de "bureau de tir".

De "bureau de tir", 't kantoor waar het schieten geregeld wordt, is eigenlijk het hoofdpunt van het fort. Daar krijgt men berichten van de observatie-posten op torens, huizen, kasteelen, daar wikt en weegt men, en telefoneert dan de besluiten naar de koepel.

Op de tweede verdieping van den koepel bevindt zich een korporaal, die naar de bovenste verdieping zegt op hoeveel graden 't stuk gericht moet worden. Ook hij krijgt dat bevel van de "bureau de tir". Naar die

Op het fort waren 2 pantserkoepels. Elke draaikoepel was voorzien van 2 kanonnen met een gietijzer getrokken loop van 15 cm. De koepel was gemaakt uit Chroom-Nikkel staal van 2,25cm dik. De draagwijdte van het kanon is 7,2 Km en een projectiel weegt 39,5 Kg. Er is een voorraad van 1000 schoten per kanon.

aanwijzing moet de koepel dus gedraaid worden.

Dit draaien geschiedt in de derde, de benedenverdieping. Er zijn daar zes mannen om den koepel te draaien. We noemen dat "le mouvement rapide": twee man om de "ventilateurs" (windkokers) te draaien waardoor de rook, welke van 't geschut naar beneden slaat, verwijderd wordt; twee mannen die projectielen in 't magazijn halen en in de lift leggen, in de "monte charge", zooals wij die noemen.

Er zijn projectielen die 42 kg. wegen; twee mannen die de projectielen in de lift naar boven draaien.

van den dood"

En al deze mannen staan onder 't commando van een overste, die de chef de sous-couple" heet en ook zijn bevelen van de "bureau de tir" ontvangt. Er zijn dus 21 man in den koepel. In de overdekte gang, die er op uitgeeft is een reserve.

Wij schoten met shrapnels, welke geregeld worden om op een zekeren afstand open te springen en dan een regen van kogels te laten vallen. Daarmee beschoten we de troepen die nader kwamen. Maar de loopgraven of bruggen troffen we met kanonballen, zware obussen, die ontploffen als ze in aanraking kwamen met een muur, den grond, een brug enz.

Maar, toen we de Deutsche bommen op ons fort hoorden, hadden we zooveel praats niet meer. 't Vertrouwen in de dikke koepelplaten wankelde. 's Maandags hervatten de Duitschers 't bombardement en Dinsdags schoten ze dwars door den koepel heen. Twee man waren gewond. De commandant kwam kijken ... en 't was gedaan met onzen koepel. De anderen van 't fort vuurden echter dapper voort.

Maar nu komt 't voornaamste nog aan... Wij zaten dien dag met 110 man in de overdekte gang. Dicht bij ons stond de elektriciteitsmachine. Niet ver af was het poedermagazijn, waar de projectielen

De stoommachine voor de elektriciteitsvoorziening vlak na de ontploffing in het hoofdfront.

's Zondagnamiddags begonnen de Duitschers onzen koepel te beschieten. Ze troffen toen den betonrand om den koepel, zoodat de stukken wel twee km ver wegsprongen. Dat was een gedaver en geschok... We begonnen andere gedachten te krijgen. Ja, ge moet weten, we hadden op ons fort artilleristen van Namen. Ge hebt wel gehoord dat die door Frankrijk en over Oostende naar België teruggekeerd zijn. Welnu, ze zeiden tot ons: "Wacht als de Duitschers met hun groote kanonnen komen. 't Zal hier ook niet lang duren!" Wij wilden dat niet geloven en lachten onze maats uit, zeggend: "ge zijt te Namen veel te rap weggelopen."

gevuld worden. Wij luisterden naar dat geweldig gedonder op ons fort, niet vermoedend hoe de dood op ons loerde.

De Duitschers mikten op de elektriciteitsmachine. Ze moesten wel goed weten waar ze juist stond. In drie schoten hadden ze haar. En toen ... de machine, welke in werking was ontplofte. Een vlam sloeg naar 't poedermagazijn, dat in de lucht sprong. Wij werden op en door elkaar geworpen... 't Was een geschreeuw, geroep, gehuil!

Een Duits soldaat laat zich fotograferen bij de inslag op de draaikoepel.

We vluchtten wie tenminste nog vluchten kon ... sommigen schenen geheel in vlam te staan en geleken, naar men ons vertelde, loopende levende fakkels...

Ik kan natuurlijk alleen over mezelf spreken. Hoe ik buiten geraakt ben, weet ik niet; ik zag niets meer en had vreeselijke pijn aan het gelaat. Een dokter verzorgde me, ik werd in een automobiel gelegd en naar Antwerpen gevoerd.

Later hoorde ik, dat er twintig dood gebleven waren. De kleeven schenen van hun lichaam gebliksemd. Er werden lijken, maar ook nog verminkte, gruwelijk verbrande levenden van onder de puinhoopen gehaald.

Maar die eerste drie dagen te Antwerpen. Ik was blind. Wat er dan in me omging, kan ik niet beschrijven. Ik had wel willen sterven. Maar ... al was ik blind ... ik zag dan toch ook mijn vrouw en kinderen, mijn huizeke en mijn dorpje..., 't land en de duinen en de zee. En 't is of alles dan veel schooner is, zeker, omdat ge vreest het nooit meer in werkelijkheid te zullen zien.

Kwam de dokter, dan smeekte ik : " o, genees me toch, maak me om de liefde Gods weer ziende"

Hij trok dikwijls mijn oogleden op, maar zei niets. En ik dacht: " 'k Zal zeker blind blijven." De pijn der brandwonden, gansch mijn gelaat was verbrand, geleek niets bij die andere groote smart : 't gezicht te moeten missen. O wat viel de tijd lang! De verpleeg-

sters spraken mij moed in, zeiden dat ik wel genezen zou; maar ik geloofde ze niet. Tot ... o, 'k zal 't nooit vergeten ... tot den derden dag weer schemering voor mijn oogen kwam. "Ik zie !" riep ik overgelukkig, ja bijna gek van vreugde.

Maar dan kwam weer de angst, dat die schemering voorbij zou gaan ... weer duisternis zou worden... 'k Verwachtte ongeduldig den dokter. Eindelijk, eindelijk kwam hij.

'k Beefde van spanning. Kalm onderzocht hij mijn oogen. Toen wenschte hij mij geluk . Ik hand hem wel de handen willen kussen van dankbaarheid. 'k Zag weer ... 'k Zou vrouw en kinderen en huis en dorp terugzien ... Grote God 'k was haast niet meer in mijn bed te houden.

Maar de Duitschers naderden Antwerpen. De gasthuizen moesten ontruimd worden. Met andere gekwetsten werd ik per auto naar de Waasstatie aan de Schelde gevoerd. We staken over en daar stond de trein gereed, die ons naar Oostende bracht. Hier kwamen we weer in een ambulance. Mijn hoofd was nog geheel omwonden.

Een dokter onderzocht me en gaf me een briefje om naar huis te gaan. 'k Was "gereformeerd" dat wil zeggen voor den dienst afgekeurd. 'k Woonde zes uur van Oostende af. 'k Zou dus naar huis gaan, maar ik liet eerst mijn vrouw zeggen, dat ze niet verschrikt mocht van die watten, 't leek erger dan 't was. 'k Kon niet lang thuis blijven.

Antwerpen was gevallen en de Duitschers rukten snel naar de kust op.

Om nu krijgsgevangen te worden, had ik geen zin. 'k Was toch oud-soldaat, hé ? 'k Besloot, de grens over te trekken. Ge hebt me zien aankomen. 'k Werd hier ,te Sluis , uitmuntend verpleegd.

De artillerist is weer goed te been. Maar zijn zenuwgestel is nog niet in orde. Hij verricht nu boerenwerk en dat is uitmuntend. Voor 't front is hij nog niet geschikt...Maar hij heeft zijn tol aan 't vaderland ruimschoots betaald.

Als uit den muil van den dood werd hij gered. Ja een gruwelijk drama heeft zich in die gang van 't fort Waelhem afgespeeld.

Verbrande soldaten uit Walem Fort worden verzorgd in de feestzaal van de Zoo van Antwerpen die was ingericht als hospitaal

Twintig doden heeft men er uitgedragen... In berichten destijds verspreid, werd dit getal overdreven.

't Is hoog genoeg: twintig stoere, gezonde mannen zoo eensklaps zonder strijd weggemaaid. Sommige gewonden zijn in het hospitaal bezweken.

Zij, die gedood werden, bevonden zich voor 't meerendeel tussen de elektriciteitsmachine en het poedermagazijn.

't Is moeilijk zich dat drama in te

De verpleegsters spraken de zwaar toegetakelde soldaten zoveel mogelijk moed in..

beelden op 't fort van Waelhem, voor wie de vreedzame, schilderachtige omgeving kent, daar op den weg van de Nete naar 't oude eerwaardige Mechelen; voor wie in de dichte hagen en 't kreupelhout 't gekweel der vogels, op de uitgestrekte groentevelden de vrolijke liedekes van 't landvolk, en ja, op 't fort zelf 't blijmoedig gefluit of de luidruchtige stemmen onzer soldaten heeft gehoord.

De artilleristen van namen hadden gelijk. 't Fort was niet bestand tegen de monsterkanonnen der Duitschers. Dikwijls heb ik daar en elders in de stelling van Antwerpen onze soldaten aan den arbeid gezien, loopgraven delven, wolfskuilen graven, boomen omhakken, hoefjes wegruimen, prikkeldraad spannen.

Doch ik schets hier niet de geschiedenis der forten of der vesting; 'k wilde alleen een episode uit den strijd weergeven.

Maar toch telkens en telkens dringt zich weer de vraag op: Wie had ooit kunnen vermoeden dat de Duitschers drie maanden zouden strijden voor een vesting door de natuur geschapen, als de Yser met de dijken en de lage landen?

Bij het graf van

In het vorig nummer ontdekten we op het kerkhof van Walem het graf van de familie Pirard. Deze keer blijven we even stilstaan bij de grafsteen van Gustaaf Van Hoey. Je vindt hem langs het pad dat van de Kerkhofstraat naar de kerk leidt.

Gustaaf Van Hoey werd op 26 oktober 1835 geboren te Mechelen in een kunstzinnige familie.

Zijn vader, Joseph Ignace (1810-1892) was kunstschilder. Hij schilderde vooral romantische landschappen, stadsgezichten en familietafereelen die goed in de markt lagen.

Hoewel zijn naam in Mechelen in de vergeethoek is geraakt, vind je hem nog vaak terug op veilingsites. Voor een werk zoals het hieronder afgebeelde Hof van Busleyden betaal je al snel enkele duizenden Euro's.

Zoon Gustaaf ging in de artistieke wereld een heel andere weg op. Hij voelde zich meer aangesproken door de muziek.

Zijn eerste muzikale vorming kreeg hij van een oudkapelmeester van de Sint-Romboutskathedraal.

Daarna studeerde hij harmonie en compositie aan het conservatorium van Brussel. Peter Benoit was er één van zijn medestudenten.

De grafsteen van Gustaaf Van Hoey op het kerkhof van Walem

Schilderij "Het Hof van Busleyden te Mechelen" door Joseph Ignace Van Hoey (1872)

Als twintiger nam hij verschillende keren deel aan de Prix de Rome. Dat was een prestigieuze prijs om jonge kunstenaars aan te moedigen. Zijn deelname leverde hem in 1861 een eervolle vermelding op. Een jaar later wordt de 27-jarige Gustaaf benoemd tot kapelmeester van de Sint-Pieter-en-Pauluskerk in Mechelen, een functie die hij tot 1898 zal uitoefenen.

In 1865 nam hij nogmaals deel aan de Prix de Rome. Deze wedstrijd was in die tijd vooral een Franstalige aangelegenheid. Maar in dat jaar werd het voor het eerst toegestaan om werken te componeren op Nederlandstalige teksten.

Van Hoey heeft daar onmiddellijk en met succes op ingespeeld. Met zijn cantate "De Wind" behaalde hij de tweede prijs*.

VAN HOEY DIRECTEUR

Tot 1868 werd de leiding van de Mechelse muziekschool waargenomen door de directeur van de academie. Toen besliste men om voor de muziekafdeling een apart schoolhoofd aan te stellen.

De keuze viel op Gustaaf Van Hoey.

Vanaf dat ogenblik sprak men niet meer van de muziekschool maar van de muziekacademie. Deze nieuwe instelling werd ondergebracht in enkele lokalen van het Hof van Busleyden en zal later uitgroeien tot wat we nu kennen als het Stedelijk Conservatorium.

Gustaaf Van Hoey

Van Hoey ontpopte zich als een bekwaam muziekpedagoog. Dankzij hem werd de Mechelse muziekschool in 1882 gerangschikt onder de scholen van eerste categorie. Onder zijn beleid werd het muziekonderwijs toegankelijk gemaakt voor meisjes en volwassenen en werd het Vlaams de voertaal voor het brede publiek. Tot zijn leerlingen behoorden onder anderen Jef Denijn die later wereldfaam zal verwerven als beiaardier.

Van Hoey bespeelde ook geregeld de beiaard in de Sint-Romboutstoren. In 1897 componeerde hij voor de eerste internationale beiaardwedstrijd in Mechelen een Sonate voor beiaard die door de deelnemers als verplicht werk moest worden uitgevoerd.

Hij was in Mechelen ook de organisator van de eerste conservatoriumconcerten. In 1906 ging hij met pensioen en werd hij opgevolgd door Cyriel Verelst.

Portret van Gustaaf Van Hoey

[Bron: "Vaderlandsche zangen der meesters van de Belgische toonkunst (Lier, 1905)"]

Frederik de Merodestraat 85. Woning van Gustaaf Van Hoey met gedenksteen.

Het oeuvre van Van Hoey als componist was zeer omvangrijk: cantates, ouvertures, missen, pianowerken liederen op Franse en Nederlandse teksten en zelfs drie komische opera's. Veel van zijn werken zijn verloren gegaan tijdens de bombardementen op Mechelen bij het begin van de eerste wereldoorlog.

HERINNERINGEN

Gustaaf Van Hoey woonde en werkte in de Frederik de Merodestraat 85. In dat huis overleed hij op 18 januari 1913. Bij de honderdste verjaardag van zijn geboorte liet de stad een gedenksteen aanbrengen en ze herdoopte de nabijgelegen Korte Heergracht tot Van Hoeystraat. Zijn grafsteen vinden we in Walem.

Waarom hij in Walem begraven werd, hebben we niet kunnen achterhalen. Het is wel jammer dat zijn grafsteen zich in een bedenkelijke toestand bevindt. Hij ligt er gebroken en scheefgezakt bij. Overwoekerd door korstmossen. Bijna klaar om te verdwijnen, zo lijkt het. Maar misschien is het nog niet te laat om ervoor zorgen dat deze herinnering aan een figuur die in zijn tijd heel wat heeft betekend, toch voor het nageslacht bewaard blijft.

 lvdI & kc

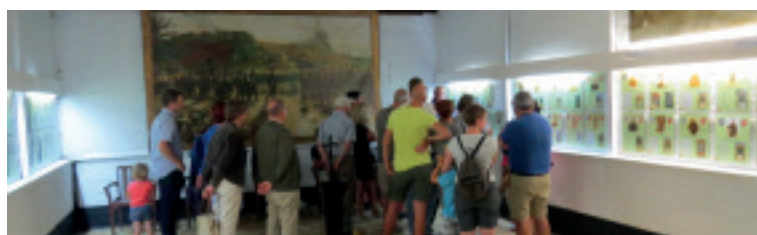
* Eerlijkheidshalve moet toch vermeld worden dat het om een gedeelde tweede prijs ging. Van Hoey moest de prijs delen met de Gentenaar Jan Van den Eeden (1842-1917) die een cantate inzond met dezelfde titel. Deze Van den Eeden werd later leraar en directeur van het conservatorium van Bergen.

OMD- 9 september 2018

Open Monumentendag was weer een succesdag voor onze gidsen. De belangstelling voor onze militaire geschiedenis gedurende de Grootte Oorlog was zeer groot en de bezoekers waren zeer aandachtig. Als kers op de taart hadden we een bezoeker afkomstig van Charleroi die zijn grootoom had teruggevonden via onze website en waarvan in ons memoriaal een gedenkplaat hangt. Wij geven u hier enkele foto's van deze dag.

Mr. Laurent Olivier samen met zijn dochter bij de herdenkingsplaat van zijn grootoom STILMANT Arthur Joseph.

INHOUD

Editoriaal	3
Maurice Butaye en chateau Koorenhof	4
De costuimen van Waelhem	10
1938: 80 jaar geleden in onze dagbladen	12
Uit den muil van den dood	14
Bij het graf van Gustaaf Van Hoey.....	18
OMD - 9 september 2018.....	20